

Nytro vertelt (25)

24 - 11 - 2014

Hallo schnauzer vrienden.

Dit wordt de laatste 'Nytro vertelt'. Na ruim twee en een half jaar is het tijd om de jongere generatie voortaan aan het woord te laten. En vijftwintig is een mooi rond getal. Vanaf nu zullen jullie het met mijn vriendje Sancho moeten doen. Die timmert ook al goed aan de weg.

Voordat ik afscheid neem van jullie moet ik toch nog eventjes vertellen van ons laatste avontuur. Sancho was naar de cursus met het baasje dus kan hij hierover niets vertellen.

De afgelopen zondag gingen wij zoals wel vaker naar het kanaal. Mais velden, weilanden en stukken kreupelhout met bijna ondoordringbaar struikgewas wisselen elkaar af. Dus echt iets voor ons Schnauzers om te jagen. En ik kan wel zeggen dat we daar volop gebruik van maken. Zoveel dat wij het vrouwtje gewoon negeren als zij ons roept. En als wij na een half uur nog niet terug zijn komt ze ons zoeken. Soppend door het weiland, kruipend door het struikgewas en steeds maar roepend loopt zij rond en Ringo en ik maar lachen. Maar het vrouwtje kon er niet om lachen, en helemaal niet meer toen ze met een voet in de modder bleef steken. En het was net drijfzand waar ze tot over de enkel in zat. Alle pogingen om los te komen liepen op niets uit. Ze stond bijna op het punt om 112 te bellen toen ze zittend in de modder, zich schrap zettend, tegen een boom los kon trekken. Ze was erg blij om weer vrij te zijn maar ook ontzettend boos op Ringo en mij. Flauw he, alsof het onze schuld was dat ze in de modder bleef steken. Het wandelen was voor die dag afgelopen en wij gingen meteen naar huis. Na een heerlijke douche (het vrouwtje) en een grote bak hondenbrokken (wij) was de vrede weer getekend. En mochten wij weer bij het vrouwtje komen om te knuffelen.

Ja mensen, dit was het dan wat mij betreft. Mijn allerlaatste verhaal. Ik hoop dat jullie het leuk hebben gevonden, ik wel. En onthoudt 'Eens een Schnauzer altijd een Schnauzer'

groetjes jullie Nytro